

As mobilizacións deron marcha atrás á instalación dunha fábrica e un almacén de explosivos

OS VICIÑOS DE TOQUES GAÑAN A BATALLA DO POLVORIN

Os viciños de Toques gañaron a partida á Unión Española de Explosivos (UEE). O proxecto de instalación en Paradel dunha fábrica de nagolita e un almacén de explosivos tiña a aprobación do alcalde Jesús Ares e dos concelleiros do PP que deron o visto bo á empresa promotora. No entanto, as mobilizacións exercidas polo movemento veciñal que viu os riscos que supuña para a comarca a instalación do polvorin conseguiron botar abaixo o proxecto mála as promesas feitas tanto desde a alcaldía como desde a empresa.

As armas e os argumentos enfrontáronse. Os viciños botaron man dun informe elaborado polo secretario xeral de Adega, Manolo Soto que alertaba sobre a ausencia do estudo de impacto ambiental que precisan este tipo de proxectos e sobre os máis que probábelos riscos de contaminación de solo e augas. Ao tempo, Soto acusaba o incumprimento das normas de seguridade por parte da empresa ao non ter en conta as distancias regulamentadas a núcleos de poboación e lugares turísticos, históricos e monumentais. Pouco despois, Adega presentaba formalmente unha denuncia diante da Secretaría Xeral para a Protección Civil e o Medio Ambiente contra o concello de Toques por infracción da lexislación ambiental.

O alcalde ocupouse pola contra de explotar as posibilidades económicas que produciría a empresa na zona. Os seis postos de traballo prometidos por UEE non foron quen de convencer aos viciños das bondades dun proxecto do que sabían tamén que ía desvalorizar os seus terreos.

As mobilizacións marcaron tamén a cara e a cruz da historia do polvorin en Toques. Os votos do PP serviran para aprobar nun pleno en Setembro o informe que daba o visto bo á fábrica. O alcalde, recién eleito, convertíase así non maior defensor da empresa e era acusado polos viciños de "cacique" á vez que lle recordaban o feito de que vivise en Melide e non se expusese aos perigos que comportaba o polvorin. A Xesús Ares non lle quedou máis que prometer explicar as vantaxes e beneficios da instalación da empresa, iso si, avisou de que só o faría individualmente, un a un, para poder dar conta polo miúdo dos seus argumentos. O alcalde repartiu un bando polas dez parroquias do concello para anunciar a súa disponibilidad a explicar o proxecto. Ninguén acudiu. Non entraron no xogo os viciños e seguiron defendendo a súa oposición á fábrica como unha causa comun, sabedores tamén de que as intencións do alcalde eran minorizar a forza das mobilizacións e ir a modifión gañando adeptos aos explosivos.

A plataforma veciñal seguiu a actuar, recollendo sinaturas,

pechándose no concello, manifestándose polas ruas, asistindo aos plenos e enviando multitude de cartas a un sinfin de organismos co fin de que a súa voz fose escoitada. Dician unha e outra vez que "se as mobilizacións se paran será consentir a instalación da fábrica" e sabían que se conseguían que o alcalde se vise superado polo seu convencimento tería que retirar o permiso de construción. Nin por moito prometer progreso para unha zona en exceso deprimida ía conseguir o alcalde convencelos das supostas bondades do proxecto.

FESTA SEN FOGUETES

O 4 de Outubro un pleno extraordinario do concello de Toques daba marcha atrás ao proxecto. Centenares de persoas apostábanse diante da casa consistorial esperando unha noticia que non estaba na orde do día. A imaxe de Xesús Ares no balcón do concello -do que estivera ausente unha deca de días- anunciando que Toques non tería fábrica nin almacén de explosivos puxeron fin á historia. Despois de varias semanas de presións, os viciños conseguiron frear as intencións dunha grande empresa e lograron algo aínda máis difícil, que o alcalde e o grupo popular votasen en contra dun proxecto que un mes antes bendeciran. Os responsábeis da empresa só acertaron dicir que o cambio se debía á "ignorancia" ao tempo que convidaban aos viciños a coñecer outras fábricas situadas en distintos puntos do Estado Español. Pero en Toques gañaron a batalla sen necesidade de polvorins e celebraron se foguetes o trunfo da plataforma veciñal.

CARTA DA PORTAVOZ DOS VECIÑOS

Cando temos noticia, informados un pequeno grupo de veciños polos dous concelleiros da oposición (PSOE), do proxecto por parte de Unión Española de Explosivos de instalar no noso concello unha fábrica de explosivos (Nagolita) e un polvorin de 50 tm, intuimos xa desde o principio que se trataba dun proxecto "altamente inquietante". Sempre apoiados polos dous concelleiros da oposición, comenciamos a recabar toda a información posible, qué era a nagolita e as consecuencias que podería ter a instalación de dita fábrica no concello, xa que sospeitábamos que era claramente perigosa. Contactamos con ADEGA, e esta elaborou un informe que confirmou os nosos temores: tratábase dunha industria química, contaminante e perigosa; ademais o proxecto non se axustaba á lexislación vixente para ese tipo de industrias.

A campaña de información aos veciños dera como resultado unha forte sensibilización, sobre todo nos máis próximos ao lugar previsto de instalación, mostrándose dispostos a utilizar todas as vías necesarias para paralizar o proxecto. Iniciamos unha serie de mobilizacións (manifestacións, recollida de asinaturas, cartaces,...) pero ante a negativa do grupo de goberno (PP) de reconsiderar a súa postura, e a falta de diálogo, vímonos obrigados a empregar medidas máis fortes de presión e iniciamos un peche no concello. Durante os 11 días que se prolongou o peche, tivemos un seguimento moi continuado por parte dos medios de comunicación, que nos axudou a ter a sensación de estar no bon camiño e que o peche funcionaba como forte medida de presión. Ante esta situación e á incansable oposición veciñal, cada día máis numerosa, o alcalde viuse obrigado a convocar un novo pleno e revocar o acordo tomado o 6 de setembro. Era a vitoria, era o triunfo do sentido común, fronte á irracionalidade dun "si" que supoñía a destrución dun concello agrícola e gandeiro, paisaxisticamente virxe, con enorme riqueza arqueolóxica e ecolóxica. Un concello ao que se quixo vender a cambio de limpo e miséria, en vez de fomentar un desenvolvemento digno e limpo.

Cruz Bande (Portavoz dos veciños).